

ДІЛО

Виходить щоденно передплатним

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, II. етаж.
Конто ноче. шльа 143.22.
Адреса для телеграм:
«Діло», Львів.
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передплатним
Рукописи не зберігаються.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячний в краю 430 гол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехо-
словацькій 30 ч. к., Румунії 150
лей, Болгарії 750 ал., Австрії
750 ал. — Зміна адреси 1 гол.

В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

„Magna Charta“ обезправнених.

Львів, 24. серпня 1927.

Третій з черги конгрес національних меншостей, що почав свої роботи в Женеві, в осідку офіційної Ліги Націй, дня 22. ч. м., зайняв раз звертає увагу світа на болюче й несприятелі національне питання в середній і східній Європі. Там малим версальським трактатом, який вважається „великою картою“ обезправнених, забезпечено мінімальні права дійсних національних меншостей. В додаткових договорах союзних держав з Австрією, Чехословаччиною, Югославією, Польщею, Румунією, Болгарією, Грецією, Мадярщиною і Туреччиною управлінсько національно-меншостеве питання. В укладенні міжнародних і міжнаціональних відносин був це без сумніву крок вперед. Трактат про охорону національних меншостей в даний мірі вийшов в колізію з державною суверенністю пануючих. Контроль над переведенням і здійсненням охорони національних меншостей передали Лізі Націй. Означе майже жадна з держав, що підписали „маленький версальський договір“ (хвіба за винятком Чехословаччини, яка в поменшеному об'ємі зберігла національні права меншостей з австрійських часів), досі не дотримувала своїх зобов'язань, щоб „не підірвати“ своєї суверенності. Також контрольна міжнародна установа, Ліга Націй, нічого не зробила, щоб виповнити своє завдання. Навпаки, держави, „об'єднані“ трактатом про охорону національних меншостей, досі напружували всі свої сили, щоб обійти його у внутрішньому обсязі ділань та шляхом приновлення такої процедури в Лізі Націй на „голосу волюншого в пустині“ — а саме всі оправдані скарги національних меншостей. Очевидно, помилковим в цій акції були й усі автори „малого версальського трактату“.

Бачучи такий оборот справи, національні меншости прийшли до переконання, що їм самим треба виступити за позитивне приновлення меншостевого трактату, за виконання його позитивним змістом. Так зродилася думка про скликання конгресу національних меншостей, про піднесення голосу в власній обороні, про створення установи, яка перед державами і „наглядною“ (Лігою Націй) стала б на сторожі постійно і брутально порушуваних прав 40 мільйонів поневолених і обезправнених.

З ініціати ІІІ конгресу національних меншостей відізнався й один з членів Комісії Ліги Націй для справ національних меншостей, сир В. Діксон. Байдужність Ліги Націй до справ національних меншостей почала в світовій opinio утвердити погляд, що мінімальні, формальні права, признані — на практиці, як виявила дотепершня практика — національним меншостям, є тільки помостом до національної асиміляції прилучення до нових держав національних меншостей. Сир В. Діксон боронить Лігу Націй і сигнатарія „малого версальського трактату“ перед таким,

на жаль, оправданим, підозрінням. Шлях національної асиміляції і господарської експлуатації, приновлюваний державами, що підписали меншостевий трактат, у відношенні до підданих їхній експериментації національних груп, не вважає він доцільним. Асиміляція й експлуатація викликає лише збільшений опір і вибухи ненависти, шкідливі для консолідації держав. Ухили від меншостевого трактату, винимання і легковаження його постанов нагромаджують і підсичують палиний матеріал для будучої війни.

Проблема національних меншостей має виразний міжнародний характер. Та цей характер постійно обезцінюють і відсувають в сутінок „оборонці“ необмеженого права державної суверенності. Трактат про охорону національних меншостей накладає на держави обов'язок „приноровити свої уладження до принципів свободи і справедливості“ та обняти ними всіх жителів на всіх своїх територіях. На основі трактату зобов'язані держави признають його приписам і постановам силу і характер незмінних прав. А до них належить повнота громадянських прав, вільне виконання всіх релігійних обрядів, забезпечення прав мови, рідна початкова школа і т. і. Гарантію виконання тих прав переняла на себе Ліга Націй, а в спірних випадках постійний міжнародний трибунал. Однак, як уже було згадано, ані

зобов'язані держави не виконують постанов меншостевого трактату, ані Ліга Націй не спіниться перевести в життя своїх гарантій. Замість безоглядно вимагати здійснення меншостевого трактату, вона залюбки дипломатизує, безуспішно переговорює і своєю таємною, розтяжною процедурою фактично сама зводить на ніпачо постанови трактату.

Така поведінка Ліги Націй з одного боку роззухвалює зобов'язані держави, а з другого викликає загальне невдоволення національних меншостей. Роззухвалені держави й їх уряди просто показують чудеса хоробрости в нищенні шкільництва національних меншостей і в провадженні економічного грабінництва. Ясно, що національні меншости, заведені в своїх надіях на Лігу Націй, відвертаються від неї, а через те й пропадає авторитет цієї контрольно-гарантійної міжнародної установи.

„Велику карту“ ліліпутних вольностей національних меншостей звели зобов'язані держави за тихою згодою Ліги Націй до великої нулі. Конгреси національних меншостей намагаються ще пробудити задубіле сумління світа і Ліги Націй, вказати на безастанний намір над елементарними правами меншостей та перестерігти заінтересованих перед наслідками такої поведінки, що неминує веде до все нових ускладнень, катастроф, а то й воєнної заверюхи.

Про перебудову нашої кооперації в краю.

На цю тему були вже деякі статті, поміщені в „Діло“, що мали вказувати нові шляхи для розвитку нашої кооперації на території західних українських земель. Приводом до дискусії була стаття д-ра Вой. Левицького, котрий домагався, щоб ліквідувати Повітові Союзи Кооператив (споживчих), а замість них позасновувати адовж залізничних шляхів і по повітових містах магазини Народної Торговлі.

Дотеперішній вислід цієї дискусії приніс аргументи проти ліквідації Союзів Пов. Коопер., бо вразі їх ліквідації була б розірвана ціла організація Центросоюзу, так, що це була б мабуть небезпечна перебудова кооперативного виду.

До того питання годиться пригадати, що в самім початку розвитку Центросоюзу, в 1925 р., була поширювана противна думка, — щоб Народню Торговлю ліквідувати і довести до фузії в Центросоюз, але до цього не дійшло, бо це означало б велику втрату нашої давньої і солідної установи. Натомість у міжчасі дійшло до порозуміння і співпраці Народної Торговлі з Центросоюзом. А в останньому часі з'їзд українських агрономів з 10. липня ч. р. ухвалив, що Центросоюз повинен стати частим центром сільсько-господарської кооперації. Це означає таке розподілення об'єму ділань, щоб Народня Торговля вела торговельно-консумційні діла, а Центросоюз сільсько-господарську кооперацію в порозумінні і співпраці з „Сільським Господарем“.

Ось так поставлена справа має зовсім інший вигляд, бо її напрям-

на не йде до розстрою, а до налагодження незвичайно важного авену нашої кооперації, яким є сільсько-господарська кооперація. На отсю обставину хотів я звернути увагу нашого громадянства.

Та при цій нагоді хочу порушити ще одну справу. Трактуючи наші національно-економічні справи в прилюдних дискусіях — треба виминати всякі демагогічні виступи, бо вони в першій моменті захоплюють незграбно, але описіть розжукать наше громадянство і анеохотять до співпраці, а до того поширюють легковаження власних сил. Зокрема до чого нападати на нашу першу торговельну кооперативу Народню Торговлю — такими непродуктивними фразами, начеб вона мала наскрізь бюрократичний провідну ідею й думку (!), яку видно у статуті? Та чи це правда? А як неправда, то певне одно, що такими ніби критичними замітками зовсім не спровадимо нашої кооперації на нові і ліпші шляхи і тому треба нам заперестати таких полісик у нашому повсякденному лихолітті.

Бюрократичний устрій Народної Торговлі має бути в тому, що її діловодством орудує центральна управа у Львові і анідез виходять розпорядки, інформації, інструкції і деякі прикази до начальників складів і завідоувань магазинів, та в рамках тих розпорядків виконують діловодство у всіх відділах Народної Торговлі. А такий лад та правляний устрій є прийнятний у всіх кооперативних установах культурного світа. Бо ж годі допустити,

щоби в кооперативній установі між кожний службовик довільно розпоряджуватися і впроваджувати розстрій та самоволю. А щоби вислухати й уваги під увагу збірну думку членів, як також службовиків кооперативу, на це є вказані місця: загальні збори кооперативу, надзвірна рада, управа, контрольні комісії, конференції начальників складів, анкети і ін.

Що ж до капіталістичної думки у статуті Народної Торговлі, то вона ось як представляється: допомагати поширенню кооперативних основ добросовісності і порядку в обміні і продукції споживки; об'єднувати споживчі сили населення; доставляти кооперативним об'єднанням споживачів предметів споживки по гуртових цінах та допускати своїх членів до участі в надійсній і товарового обороту. Це є та провідна ідея Народної Торговлі в її статуті, котру автор статті у 175 числі „Діла“ назвав чисто капіталістичною...

Поза тим остає ще те, що Народня Торговля виплачує своїм членам дивіденду від ввог, вкладених на уділі та приймає щадничі вклади до обороту, отже капітали за умовленим опрорентуванням, що є доцільне і згідне з кооперативними ідеями, бо тим способом добувається від своїх членів і на вищий процент капітали, хоча до торговельного обороту. Тому не потребуємо страхатися ані національно-го бюрократизму ані капіталізму, бо першого у нас нема, а другого нам треба як засобу власних сил. А вкінці агаданій автор підносить, що не тільки Народня Торговля, але й Центробанк і Дністер ідуть по капіталістичній лінії і тому він подає свою думку, щоби ті інституції зміннилися в нові Центросоюзи, який розпадався на відділи: кредитовий, торговельний, промисловий, аскураційний і сільсько-господарський. Отсю думку, якби здійснювалася, хоч вона є фактично і правно неможлива до переведення, — то припечатала б всю організацію наших кооперативів, бо ми наперуляли до примітивного зменшення всіх кооперативів в один союз, замість поступати вперед у спеціалізації всіх видів кооперації.

Кооперативний дух організації доходить до систематизування чистих форм кооперації для самостійного розвитку дотичних ділянок і їх поширення, а практичне життя приносить з собою в початках мішані форми кооперативів, коли кооператив одного виду не є життєдатна. Тому соканий устрій наших кооперативів повинен іти в напрямі спеціалізації, а тільки вимково може бути відхилення в напрямі кумуляції.

У практичній приновленні до Центросоюзу можна розважувати в сучасних наших відносинах, чи цей Союз має обняти тільки торговельно-споживчу, чи також сільсько-господарську кооперацію — навіязуючи зносини-взаємини між містом і селом, — чи навпаки.

Натомість заляковувати всі наші союзи в один союз — значило б в однім господарстві стягнути союзи всіх видів і засилувати нежиттєдатні засобами сильніших, — що могло б допровадити до взаємної консумції наших союзів усіляких видів. Не наставаймо на дорібок інших видів, а самі доробляймося і поширюймо свою діяльність, але

гав далеко, поки ми в силі її обробити й добре поставити на ноги.

Іншою справою є створення Економічної Ради, зложеної з представників наших центральних економічних установ, яка була б нашою найвищою економічною інстанцією і координувала б напрямку нашої економічної діяльності (політики). Зважаючи на те, що Рада ще маємо у нас, бо від двох років обирається час до часу представники наших центральних економічних установ у Львові, при участі Ревізійного Союзу Українських Кооперативів, для порадумання і агідного вирішення всяких важких економічних справ.

Д-р Кость Левинський.

Всі українські діти до української школи! Хто мине свою рідну школу і послав дитину до чужої школи, — той порог своєї дитини і української нації!

Pro publico bene.

В справі Академічного Дому.

Від Ред.: Помістивши низку статей акад. К. Студинського про Академічний Дім, даємо в цій самій справі голос і представникові молоді.

I.

Моя особиста думка, яку підтримавши мої товариші й виділ Т-ва „Студентська Громада“ в цілості, була, що господарка фондом Академічного Дому та самим Акад. Домом не була така, яка повинна бути. Було для мене очевидним і самозрозумілим, що цю справу — себто завідування Фондом Акад. Дому треба конче передати в руки такої установи чи навіть вмісно створеної тіла, що тим фондом спеціально займався би. Тому й з хвилиною створення Т-ва Прихильників Освіти у Львові моєю мрією як „залишеного студента“, так теж і громадянина, що спеціально інтересується справами нашого студентства, стало: зосереджувати всю акцію допомоги нашим студентам в руках того Товариства. Я станув на становищі, що перш за все треба забезпечити студентам матеріальну допомогу, а шойно тоді йти до нього з вимогами праці.

В зовсім добрій вірі, як тільки розлетівся минулорічний „Комітет Акад. Дому“, що весь час був непрацездатний, вислав виділ Т-ва „Студ. Громада“ з моїм підписом як

головні письмом до виділу Наук. Т-ва з пропозицією: передати управу Акад. Домом Т-ву Прих. Освіти. Пропозиція була відповідно умотивована. На це письмом виділ Студ. Громади не дістав і досі відповіди.

Заінтересований справою я пішов у місяць після вислання письма до голови Наук. Т-ва, проф. Студинського і довідався таке: Виділ Наук. Т-ва рішив сам управляти Акад. Домом, тому, що минулорічна товаришка була лиха, в Акад. Домі були авантюри й адміністратор Дому не сповняв своїх обов'язків. Узагалі виділ Наук. Т-ва не думав передати Акад. Дому молоді, бо він більше як певний, що вона загризла б діду справу. На мій запит, чи пропозицію „Студ. Громади“ щодо передачі управи Акад. Домом Т-ву Прих. Освіти виділ брав під увагу та чи не хотів би переговорити з виділом Т-ва Прих. Освіти, проф. Студинський відповів, що він особисто і цілий виділ є проти передачі управи Акад. Домом Т-ву Прих. Освіти і вони не можуть переговорювати навіть в тій справі з тим Т-вом, бо воно не має грошей. Вкінці проф. Студинський заявив, що рішення виділу є остаточне і не може бути змінено. Мої аргументи на ніщо не здалися. Відходячи, я сказав, що порушу справу в пресі.

В міжчасі я довідався, що реферуючи письмом „Студ. Громади“ на засіданні виділу Наук. Т-ва, проф. Студинський промовчав пропозицію передачі управи Акад. Домом Т-ву Прих. Освіти і сказав, що студенти домагаються, щоб Акад. Дім передати виключно в їх руки. Не дивуюся тепер, що постанови виділу Наук. Т-во була така, яка була.

Я помістив дві перші статті в „Новому Часі“ про Т-во Прих. Освіти та про „Місяць Українського Студента“. В першій з них я натякнув, що є одна поважна наша установа, яка хоче ставити колоди під ноги Т-ву Прих. Освіти. Ясно, що я мав на думці Наук. Т-во.

Однакж я все ще мав надію, що вдасться довести до переговорів між Наук. Т-вом і Т-вом Прих. Освіти. Маючи вже аложену в друкарні статтю, потім надруковану в „Новому Часі“ п. н. „Чиєю власністю є Акад. Дім“, я звернувся телефоном до проф. Студинського з запитом, чи він не думає, що справу управи Акад. Домом можна поладнати на переговорах з Т-вом Прих. Освіти. Проф. Студинський заявився за переговорами і просив мене скомунікуватися в тій справі з головою

Т-ва Прих. Освіти през. Децикевичем, а през. Децикевич мав потім порозумітися з проф. Студинським щодо часу переговорів. У тих переговорах, які зазначено за чотири дні, мав узяти участь: през. Децикевич від Т-ва Прих. Освіти, проф. Студинський від Наук. Т-ва і я, як голова „Студ. Громади“ і як той, що справу „розкромхали“. У зв'язку з тим я стримав друг статті.

На жаль, переговори до нічого не довели. Проф. Студинський обмежився до того, що повідомив нас ще раз про постанову виділу, як теж і про те, що він видавав, а виділ зробіть з тою справою, що йому подобається; він сам, проф. С., не матиме вже на те впливу. Почувши такий „віз і перебіз“, я арозумів, що справу відкладається *ad calendas graecas*. А це не лежало в інтересі „Студ. Громади“. Справу управи Акад. Домом належало вирішити перед кінцем феріє. Тому я заявив, що справа від останньої моєї розмови з проф. Студ. не посунулася вперед, і що я, не бачучи можливості погодження її так, як я думав, мусітиму видігнути її прилюдно, щоб вирішило її громадянство. На оклик проф. Студинського: „А шож мені громадянство!“ — я сказав: „Вирішуйте справу і Ви мусітимете того послухати!“ На це я дістав відповідь: „А я не послухаю“.

Це була остання моя розмова з проф. Студинським. Я помістив у цій справі дві статті в „Новому Часі“, які викликали „вяснення“ проф. Студинського в „Ділі“. Я видвигнув громадську справу, не маючи навіть тієї чогоньбудь особистого супроти проф. Студинського, якого я заатакував тільки тому, що він хотів вирішити громадську справу так, як — на мою думку — не слід було.

Але проф. Студинський, у якого всі громадські справи крутяться довкола його особи, який тому тільки не міг домагатися від Ос. Василянко будинку Акад. Дому, бо був зобов'язаний супроти них тим, що там „вчилася свого часу його дитина“, взяв і мій виступ за особисту образу. І виписав мені з того приводу адмонуїцію, що я, який скористав з його протекції при прийнятті до львівського університету, повинен хотів певно написати: не повинен ніколи виступити проти нього в ніяких справах — говорити і писати про нього правду. Принаж, що колиб я знав, що та зовсім приватна прислуга проф. Студинського для мене дасть йому привід вимагати від мене дивитися мовчки

на все, що він робитиме в громадських справах, — то я був би ніколи з тої прислуги не скористав. Але раз я вже в неї скористав, то зважляю, що у всіх приватно-особистих справах завжди винив йому свою вдячність, зато в громадському житті зроблю за всім те, що я тепер роблю. Не виню я тому, що лаявся алаадто різно відмежовувати приватно-особисті справи від громадських.

Проф. Студинський домагається від тих, кому він зробив добре, щоб говорили і писали про нього правду. Робив я це досі, зроблю й сьогодні.

Намагаючись забрати якнайменше цілого місяця шановного часупису, що відступив мені свої сторінки, постарався для ясності справи, дати свої замітки на маргінесі статтей проф. Студинського, поміщених в 182, 183, 184, 185, і 186 числах „Діла“ п. н. „За Академічний Дім“.

Осип Боднарівич.

Нова управа м. Львова.

Важкий порід напівправничого козорода. — Декоративне представництво українського населення.

Нова управа міста Львова родиться в великим трудом. Новопризначений воєвода зі своєю напівправничою гвардією крутиться як муха в окропі, то шукаючи правних основ для розв'язання непрацездатної міської ради, то пошукуючи охотників для обняття незавидної спадщини львівської колтунерії. З огляду на диктаторську моду, новий воєвода підняв був правит. комісаря в особі артилерійського полковника Добровольського. Та його військовість не хоче відпустити, бо він є на турі до авансу на генерала. Так постановлено спроводити з Варшави напівправничого „дизайна“ п. Я. Стешинського. Та цей борониться руками і ногами перед „салафитськими“ обов'язками „кресовому“ городі. Не диво, що в створених умовах розв'язання міської ради відсувається з дня на день, з тижня на тиждень.

Тимчасом львівська преса цікавиться складом прибічної ради, зложеної з 39 „спеціалістів“. Очевидно, правничі членики віддали в ній перевагу напівправничим братам, вишукавши всіх менших і більших кар'єристів. Представництво несподівано, а особливо українців, в прибічній раді зведено до... декоративів. Тут новий воєвода в порозумінні зі своєю гвардією порадив собі в дуже простий спосіб: покликати одного вищого урядовця-українця одного „старорусина“ (який певно „заукраїнізується“, бо п. воєвода правничий).

БОРИС ПІЛЬНЯК.

Оповідання Непогашеного Місяця.

У той день найбільша газета помістила вступну статтю „З приводу трьохліття червоної валюти“. Писалося там, що тверда валюта може існувати „лільки тоді, коли ціле господарське життя буде збудоване на твердому господарському підрахунку, на твердих економічних основах. Дотації і ведення народнього господарства всупереч його бюджетові доведуть тверду фінансову систему до невминучої загибелі“. Товстим друком пишалося: „Боротьба Китаю проти імперіалізму“. У рубриці закордонної хроніки були телеграми з Англії, Франції, Німеччини, Чехо-Словаччини, Латвії й Америки. Далі була видрукована велика стаття п. н. „Проблема революційного насильства“. Були теж дві сторінки оголошень, серед яких кидалися товстим друком у вічі: „Правда життя — сифіліс“ та „Нова книжка С. Брояка „В домі божественних““.

В полудне, до дому число один, до отого, що вупинив час, під'їхав закритий автомобіль марки Бойса. Вартовий відчинив дверцята й із авто вийшов командарм.

У кабінеті, далеко в глибині будинку, ніколи були напів заслонені завісками а за вікнами бігав вулиця; у кабінеті палилось у ватраці: на столі в кабінеті, на червоному сукулі, стояли три телефонічні апарати, щоб вкупі з тріскаючими лас до часу на ватраці ползлими ще дужче підкреслювали тишину. Три телефонічні апарати вносили до кабінету три міські артерії, щоб з тишиною командувати містом, знати про місто, про всі його артерії. У кабінеті стояло на бюрку масивне кришале царське приладдя: а в під-

ставці на пера стирчав тузій червоних і синніх олівців. За бюрком на стіні був заведений радіоприйомник з двома парами слухавок і наче сотня лавов усталилася система електричних дзвінків — від дзвінка до їдальні аж до дзвінка напроти стола стояло крісло. За столом у кабінеті сидів на деревляному кріслі чоловік, що ніколи не горбився. Занавіски на вікнах були напів спущені, і під зеленим абажуром горіло на столі електричне світло. Тому я не видно було в сутінку обличчя чоловіка, що ніколи не горбився.

Командарм перейшов по дивані і сів на шкіряне крісло.

Перший чоловік, що не горбився: — Гаврілов, не нам з тобою говорити про жорна революції. Історичне колесо — так мені бодай здається — обертається, на жаль, головню під напором смерті і крові. Памятаєш, як ми оба спільно вели голий червоноармійців на Ска-тернів. Ти тримав у руках рушницю і в мене була рушниця. Стрільно розірвало під тобою коня, і ти пішки пішов вперед. Червоноармійці метнулися назад і ти розстріляв одного з них із свого наганя, аби всі не втікли. Команданте, ти застрілив би тоді й мене, якби я струсив, і по твоєму боці, агається, була би правда.

Другий командарм: — Бач, як ти тут уладився, — зовсім як мішечок курки.

— Не кури, не треба. Тобі здоров'я не дозволяє курити. Я сам тепер не кури.

Другий, суворо, ливидко: — Говори без вступів, — чого покликав?

Нічого політизувати. Кажі!

Перший: — Я покликав тебе тому, що тобі треба оперуватися. Ти людина необхідна революції. Я покликав професорів і вони сказали, що за місяць ти будеш на ногах. Цього вимагає революція.

Професори ждуть тебе, вони тебе оглянуть і про все довідаються. Я вже видав наказ. Навіть один німець прийхав.

Другий: — Як собі хочеш, а я таки закурю. — Мені мої лікарі казали, що оперуватися не треба, бо я так само вигойтсь. Я почував себе цілком здоровим і жадної операції мені не треба, — не хочу.

Перший — відвернув руку назад, намадавши на стіні гуанік дзвінка, задавонив — уліпшов безшумний секретар, — перший спитав: — „Я хтосьбуду на черзі до прийому?“ — секретар відповів притакуючо. Перший нічого не відповів, звільнив секретаря.

Перший: — Товаришу команданте, чи памятаєш, як ми радили над тим, чи посилати чотири тисячі людей на певну смерть? Ти казав післати. І привільно зробив. — За три тижні будеш на ногах. — Вибач мені, я уже видав наказ.

Задавонив телефон, не міський, а внутрішній, той, який мав усього яких тридцять до сорока проводів. Перший зняв слухавку, постукав, щось спитав і сказав: „Ноту французам? Очевидно, офіційно, як говорили вчора. Ти розумієш, памятаєш, ми ловили петруги, — французів страшенно смішні. Як? — так, так, — підюй! — Бувай!“

Перший: — Вибач мені, тут, товаришу Гаврілов, ні про що говорити.

Командарм докурив папіроску, валив недокурку між сині й червоні олівці й устив із крісла.

Командарм: — Прощай.

Перший: — Бувай.

(Продовження буде.)

